

[Kjelgaard]

Det er straks noget andet med de muligheder, de pågældende institutioner får for at etablere en slags nye pengeinstitutter – ministeren kalder dem ganske vist fællesvirksomheder. Mon ikke det punkt må sige at være en misforståelse? Det er ikke nye pengeinstitutter, vi har brug for. De eksisterende, der er underkastet skrappe pengepolitiske restriktioner, har stor erfaring i formidling af kapital og i finansiering af erhvervslivet, og hvad var mere naturligt end et samarbejde med disse institutter i stedet for at opbygge en ny type uden erfaring, der kun vil medvirke til at forplumre det økonomiske billede og måske give nogle mulighed for at spille matadorer? Der kommer ikke flere penge i systemet, fordi man opretter nye fællesvirksomheder, tværtimod vil noget sådant kun betyde øgede omkosninger, og det var vel ikke just meningen. Det vil vi gerne have undersøgt nærmere under udvalgsarbejdet.

Det fremgår ikke klart, hvordan udlån til erhvervsvirksomheder skal finde sted. Der står ikke noget i bemærkningerne om eventuel sikkerhed eller rente, men der står, at investeringerne løber en risiko og får et afkast, der står i forhold til virksomhedens overskud, hvis den i øvrigt giver overskud, og ellers det modsatte. Det er ikke særlig attraktivt for pensionskasser og forsikringssekselskaber under de gældende politiske forhold, så det er nok tvivlsomt, om den nye kvota vil blive udnyttet.

Nej, det er helt andre steder, der skal sættes ind. Det skal gøres attraktivt at investere i erhvervslivet, så vi kan få en større produktion i gang og få de arbejdsløse i arbejde. Erhvervslivet bliver ikke mere attraktivt af at øge kvotaen eller ved at opbygge de såkaldte fællesvirksomheder. Men erhvervslivet bliver nu ved månedens udgang lidt mere attraktivt ved prisstoplovens bortfald. Tak for det, hr. industriminister! Det er på de andre restriktionsområder, der nu skal sættes ind, jo før jo bedre. Bliver det gjort, bliver der også større muligheder for en øget produktion og dermed muligheder for en bedring af betalingsbalancen, og så skal den nødvendige kapital til finansiering nok selv finde vej til de erhvervsvirksomheder, der har behov.

Som sagt, det er positivt med en øgning af kvotaen, og det er positivt, at udnyttelsen af den er frivillig, men de skitserede tanker om fællesvirksomhed m. m. burde ændres til det,

jeg her har givet udtryk for. Det er noget, vi meget gerne vil bore i under udvalgsarbejdet.

Lawaetz (FP):

Jeg tror, socialdemokratiets ordfører i hvert fald gjorde sig skyldig i en fortalelse ved at sige 20 pct. af aktiebeløbet. Det drejer sig om 20 pct. af værdistigningerne inden for et år.

Udgangspunktet har man været inde på. Det er naturligvis det, der foregik i 1980 – det var hr. Ivar Nørgaard, der var primus motor i det – hvor man forsøgte at få overført nogle af milliarderne fra disse sekselskaber til erhvervslivet. Det lykkedes ikke, og man turde ikke gennemføre en lovgivning. Det synes jeg var helt udmærket. Man har så siden foretaget nogle gevaldige hjernevridninger for at finde frem til: hvordan finder vi så på noget, så vi får lodset nogle af milliarderne over i erhvervslivet? Når jeg siger hjernevridninger, er det, fordi jeg er fuld af beundring for bemærkningerne, der fylder mange sider. De er lidt udviklede, og det kommer vi nok til at bore lidt i. Det er nemlig sådan, at man på samme tid skal løse to formål, der til en vis grad modarbejder hinanden. Man vil gerne, og det er vi enige om, have penge over i erhvervslivet, men samtidig har man den samme pligt, som man hidtil har haft, til at sikre indskyderne i forsikringssekselskaber og i pensionskasser. Det er tilsyneladende to formål, der vanskeligt arbejder sammen.

Jeg betragter lovforslaget som forholdsvis ufarligt, for der står hele tiden »kan«, der står ingen steder »skal«, og det betyder, at det er frivilligt, om man vil gøre det. Hvis der er et punkt, man lige må pege på, som kunne være farligt – det vil vi gerne komme tilbage til i udvalgsarbejdet og eventuelt stille et ændringsforslag om – er det de pensionskasser, hvor man mere eller mindre er tvangsindlagt som medlem. Der kan man forestille sig, at man disponerer på tværs af medlemmernes interesser. Vi kan f. eks. nævne, at man fra dyrtidsfonden lånte 15 mill. kr. til FDB. Man kunne forestille sig, at man kunne finde på den slags investeringer, som ikke er i alles interesse, så det vil vi tage et forbehold over for.

Vi er enige om det ønskelige i kapital til erhvervslivet, men jeg må nok spørge, om